

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: a) **S. E.**, b) **D. E.**, c) **M. B. E.**, d) **J. E.**, zastoupeni Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2024, č. j. 34 Az 44/2023-46,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2024, č. j. 34 Az 44/2023-46, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2023, č. j. OAM-1272/ZA-ZA11-ZA22-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **10 220 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupkyně, Mgr. Martiny Šamlotové, advokátky.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2023,

č. j. OAM-1272/ZA-ZA11-ZA22-2023, ve věci zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v pozdějším znění (dále jen „zákon o azylu“). Důvodem, pro který bylo řízení zastaveno, bylo, že stěžovatelka a) odmítla pokračovat v pohovoru za přítomnosti tlumočníka z tureckého jazyka a trvala na přítomnosti tlumočníka ze svého mateřského - kurdského jazyka.

[2] Stěžovatelka a) požádala dne 18. 9. 2023 jménem svým a jménem svých nezletilých dětí o mezinárodní ochranu, přičemž vyplnila předtištěný formulář žádosti v kurdské jazykové verzi. Dne 19. 9. 2023 byla stěžovatelce a) předložena výzva k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v česko-turecké jazykové mutaci. Tyto údaje stěžovatelka a) dne 21. 9. 2023 poskytla za přítomnosti tlumočnice z jazyka tureckého. Následně byla stěžovatelka a) předvolána k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Předvolání jí bylo předloženo v česko-turecké jazykové mutaci. V žádosti o mezinárodní ochranu je uvedeno, že stěžovatelé jsou kurdské národnosti a stěžovatelka a) je schopna se domluvit turecky a kurdsky.

[3] Stěžovatelka a) v protokolu k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 26. 9. 2023 souhlasila s tlumočením do tureckého jazyka a pohovor proběhl za přítomnosti tlumočnice tureckého jazyka. Nicméně po necelé hodině pohovoru požádala o tlumočení do kurdského jazyka, a to z důvodu, že v kurdsém jazyce se dokáže lépe vyjadřovat, a také, uvedla, že jí je nepříjemné vypovídat v turečtině z důvodu útlaku Kurdů v Turecku. Pohovor byl tedy se stěžovatelkou a) ukončen a stěžovatelka byla poučena o možnosti, že řízení může být zastaveno dle § 25 písm. d) zákona o azylu, což žalovaný posléze ve svém rozhodnutí učinil.

[4] V **žalobě** stěžovatelé namítali, že dle § 22 zákona o azylu má žadatel právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Stěžovatelé se domnívají, že volba jazyka byla na žadateli, nikoliv na správním orgánu. Pokud stěžovatelka a) odmítla vést pohovor v turečtině, které sice rozumí, ale má pochybnosti o tom, že by dokázala v tomto (nemateřském) jazyce správně vyjádřit veškeré rozhodné skutečnosti, nemůže jí správní orgán stanovit povinnost jednat v turečtině jen proto, že je pro správní orgán jednodušší zajistit tlumočníka do turečtiny než do kurdštiny. Dále se stěžovatelé dovolávali judikatury Nejvyššího správního soudu, která zmiňuje nutnost přihlédnout k aktuálním jazykovým schopnostem žadatele, jeho preferencím a etnickému původu. Stěžovatelé také namítají, že žalovaný v rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že stěžovatelka a) rozumí turečtině natolik dobře, že byla schopná vyjádřit všechny rozhodné skutečnosti.

[5] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** shrnul předcházející průběh řízení a obsah napadeného rozhodnutí. Uvedl, že stěžovatelka a) bez uvedení jakéhokoli důvodu či vysvětlení neposkytla informace nezbytné pro zjištění stavu věci; žalovaný veden zásadou procesní ekonomie řízení proto řízení zastavil.

[6] **Krajský soud** ve svém rozhodnutí uvedl, že zajištění tlumočení v takové kvalitě, aby žadatel o mezinárodní ochranu jednak mohl sdělit důvody podání své žádosti a jednak rozuměl průběhu řízení, je v řízení o udělení mezinárodní ochrany důležitou procesní zárukou. Tyto záruky na úrovni unijního práva zakotvuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání

pokračování

statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“); dle jejího čl. 15 odst. 3 „komunikace musí probíhat v jazyce, který žadatel upřednostňuje, pokud neexistuje jiný jazyk, jemuž žadatel rozumí a je v něm schopen jasně komunikovat“. Krajský soud uzavřel, že pokud zajištěné tlumočení těmito požadavkům vyhovuje, preferencím žadatele na volbu jazyka, v němž bude žadateli v průběhu pohovoru tlumočeno, nemusí být vyhověno. Ze žádného ustanovení procedurální směrnice dle krajského soudu nevyplývá, že ve vztahu k zajištění tlumočnicka z určitého jazyka jsou preference žadatele určující.

[7] Dle § 22 odst. 1 zákona o azylu má účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany *právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět*. Za situace, kdy je účastník řízení schopen se vedle mateřského jazyka dorozumět i jazykem jiným, ani česká právní úprava nestojí na souhlasu účastníka řízení s tím, že se řízení nepovede v jeho mateřském jazyce, byť by tento jazyk preferoval. Podstatné je naplnění objektivní podmínky, že řízení je vedeno v jazyce, který je pro účastníka řízení srozumitelný natolik, aby v průběhu pohovoru mohl přesně a dostatečně vyložit relevantní okolnosti svého azylového příběhu. Česká právní úprava tímto přístupem naplňuje (být minimální) požadavky procedurální směrnice.

[8] Dále krajský soud konstatoval, že stěžovatelka během pohovoru odpověděla celkem na 13 otázek, načež odpovídala v rozvinutých větách, takže nemohlo být o jejím porozumění pochyb. Krajský soud uzavřel, že žalovaný ve svém rozhodnutí neodůvodnil, z jakých skutečností měl za to, že stěžovatelka a) turečtině dostatečně rozumí. Tento dílčí nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí však dle krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a za daných okolností by bylo přepjatým formalismem, pokud by z tohoto důvodu mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Na základě těchto skutečností krajský soud žalobu stěžovatelů zamítl.

[9] V **kasační stížnosti** stěžovatelé namítají kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelé zopakovali, že jsou etnickými Kurdy a že prvotní dotazník jim byl poskytnut v kurdštině; stěžovatelka a) zopakovala důvody uvedené před žalovaným, tedy že nechtěla už nadále vypovídat v tureckém jazyce, jelikož se lépe dorozumí v kurdštině a také kvůli útaku a diskriminaci, které se jim ze strany turecké majority v zemi původu dostávalo, což byl také důvod opuštění vlasti. Dle stěžovatelky nebyla naplněna podmínka pro zastavení řízení, jelikož byla ochotna poskytnout informace nezbytné pro zjištění stavu věci, pouze je nebyla ochotna poskytnout v tureckém jazyce s výše uvedeným odůvodněním. Stěžovatelé namítají, že pokud poskytnuté informace stěžovatelkou a) byly nedostatečné pro zjištění stavu věci, byl žalovaný povinen jí poskytnout tlumočnicka z kurdského jazyka, přičemž tak byl schopen učinit, jelikož tentýž den byl tlumočnick přítomen u pohovoru její tchýně, E. D., nar. X. Dále stěžovatelka a) namítala, že správní orgán s ní předem neprobral, do jakého jazyka si přeje tlumočit, aby mohla projevit své preference. Stěžovatelé výklad § 22 odst. 1 zákona o azylu chápou tak, že žadatel o mezinárodní ochranu má primárně právo na jednání ve svém mateřském jazyce a pokud není v silách správního orgánu mu to zajistit, je možné tlumočit do jazyka, v jakém je žadatel schopen se dorozumět.

[11] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že jak jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy a v podrobnostech odkazuje na správní spis. Dále odkázal na své vyjádření k žalobě. Stěžovatelka a) v žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že je schopná se domluvit v tureckém a kurdsém jazyce, a proto jí byla poskytnuta tlumočnice z tureckého jazyka.

[12] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Následně se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.)

[13] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody uvedené v kasační stížnosti lze podřadit pod skutečnost, že v napadeném rozhodnutí krajského soudu byla shledána zásadní pochybení, která měla dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů; kasační stížnost je přijatelná.

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Dle § 23 odst. 1 zákona o azylu „*ministerstvo provede za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany*“. Stěžovatelka a) se na předvolání dostavila k pohovoru, kde vypovídala necelou hodinu, než projevila svůj nesouhlas s tlumočením a sdělením výpovědi v tureckém jazyce a domáhala se možnosti výpovědi a tlumočení v kurdsém jazyce. V této zaznamenané dosavadní výpovědi uvedla stěžovatelka několik podstatných skutečností, které vypovídaly o možnosti pronásledování; uvedla mimo jiné, že její manžel a také další rodinní příslušníci podporují PKK (Strana kurdských pracujících – pozn. soudu), která je v Turecku zakázána. Dále jak stěžovatelka a), tak její manžel byli voliči strany HDP (Lidově demokratická strana, která je prokurdská a také jí hrozil zákaz v Turecku). Dále stěžovatelka a) popsala, že se cítila diskriminována v Turecku z důvodu svého kurdského původu. Vypověděla, že když byla hospitalizována, tak se jí dostalo špatného zacházení a také děti měly problémy ve škole ve

pokračování

spojitosti se svým kurdským původem. Poté, co zmínila problémy v zemi původu s tureckými občany, odmítla v pohovoru pokračovat s tureckou tlumočnicí a žádala o kurdského tlumočníka.

[18] Dle § 25 písm. d) zákona o azylu může být řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, pokud *„žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil do azylového zařízení, ačkoliv k tomu byl podle tohoto zákona povinen, k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“*.

[19] Nejvyšší správní soud nemůže opomenout, že stěžovatelé spatřovali azylově relevantní důvod v diskriminaci z důvodu jejich národnosti, jelikož jsou etničtí Kurdové, kteří v Turecku představují minoritu. Postavením Kurdů v Turecku se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, konkrétně v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 5 Azs 141/2023-30, konstatoval, že příslušníci kurdského etnika skutečně čelí v Turecku různým formám diskriminace či potlačování jejich národnosti, jazykové či kulturní identity, avšak samotná kurdská národnost u osoby turecké státní příslušnosti zpravidla není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Je tomu tak z toho důvodu, že obtíže, s nimiž se mohou osoby kurdské národnosti v Turecku setkat právě jen z důvodu své příslušnosti k této etnické skupině na základě jednání veřejné moci či případně nestátních subjektů, obvykle nedosahují intenzity pronásledování, které je ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“* [přesnější, nicméně v zásadě odpovídající definice pronásledování je obsažena v čl. 9 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“)]. Strach z pronásledování může být odůvodněný zejména u politicky či jinak veřejně činných osob, včetně lidskoprávních aktivistů či osob zapojených do neúspěšného státního převratu nebo těch, jimž je toto zapojení současným tureckým režimem připisováno, přičemž kurdská národnost nebo prokurdská orientace může být u takových osob „přítěžující okolností“ (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, a navazující judikatura, např. usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 31. 1. 2024, č. j. 4 Azs 213/2023-26, či rozsudek ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27). Nejvyšší správní soud dovodil možné důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu v případě příslušníka kurdské menšiny, jehož bratr byl zabit v boji jakožto aktivní bojovník PKK a kterého turecké ozbrojené složky z tohoto důvodu podezřívaly ze spolupráce s PKK a již ho před jeho odchodem ze země původu z tohoto důvodu opakovaně podrobily mučení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS), či u jiného tureckého občana kurdské národnosti, který konvertoval k učení Hare Krišna a odmítal v zemi původu nastoupit výkon vojenské služby, neboť se nechtěl účastnit ozbrojených akcí proti kurdskému obyvatelstvu a zároveň mu v tom dle jeho tvrzení bránilo jeho náboženské přesvědčení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS).

[20] Žalovaný se výpovědí, kterou stěžovatelka a) učinila, vůbec nezabýval, přestože z ní plynuly indicie, které svědčily možnému azylově relevantnímu pronásledování stěžovatelů. Přitom je povinností žalovaného zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují, bez ohledu na rozsah učiněné výpovědi. Žalovaný si však žádné materiály o zemi původu nezajistil. Pokud, po zajištění potřebných materiálů a zhodnocení žádosti o mezinárodní ochranu a učiněného pohovoru, měl žalovaný další otázky, jejichž zodpovězení by bylo nezbytné pro vydání rozhodnutí, měl se stěžovateli provést doplňující pohovor, pokud možno v jejich mateřském jazyce, jelikož stěžovatelka a) projevila tuto vůli právě již v pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 26. 9. 2023. Dle Nejvyššího správního soudu přitom tento její požadavek může být pochopitelný i z důvodu útaku Kurdů v Turecku. Jinými slovy, může být pro ni citlivé skutečnosti sdělovat skrze osobu s tureckou národností, i když tureckému jazyku rozumí a je schopná se v něm dorozumět. Pokud žalovaný nebyl schopen tomuto požadavku vyhovět a nemohl zajistit z objektivních důvodů tlumočníka z kurdského jazyka, tak byl povinen tuto skutečnost ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnit. Pokud by po řádném zdůvodnění nemožnosti zajištění tlumočníka z kurdského jazyka stěžovatelé odmítli vypovídat v tureckém jazyce a žalovaný by řádně posoudil všechny skutečnosti, které mu byly sděleny a dospěl by k závěru, že mu nebyly poskytnuty veškeré informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tak teprve tehdy by mohl přejít k zastavení řízení dle § 25 písm. d) zákona o azylu, případně neudělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany dle § 12 až 14 zákona o azylu.

[21] Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2004, č. j. 5 Azs 54/2003-57, konstatoval, že v případě zastavení řízení dle § 25 písm. d) zákona o azylu je nutné zhodnotit předešlou výpověď žadatele o mezinárodní ochranu a odůvodnit, proč žalovaný nemá dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci samé, poté je nutné žadatele opětovně předvolat, a pokud se nedostaví, případně odmítne vypovídat, tak následně je možné řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavit: *„Vzhledem k tomu, že zastavení správního řízení bez vydání rozhodnutí ve věci samé znamená zásadní zásah do práv účastníka řízení, musí být takové tvrzení v rozhodnutí správního orgánu řádně odůvodněno a musí mít oporu v podkladech správního řízení obsažených ve správním spise. Není-li tomu tak, je nutno i z tohoto důvodu považovat rozhodnutí správního orgánu za vadné.“* V rozsudku ze dne 14. 6. 2018, č. j. 6 Azs 45/2018-32, zdejší soud uvedl: *„Vyžaduje se, aby se jednalo o nedostavení se k pohovoru bez závažného důvodu. Smyslem ustanovení je umožnit zastavení řízení v případech, kdy je zřejmé, že žadatel se správním orgánem nechce spolupracovat, a bez této spolupráce není možné ve věci rozhodnout.“* Shodný postoj k uvedenému ustanovení Nejvyšší správní soud zaujal i ve svých rozhodnutích ze dne 29. 4. 2020, č. j. 3 Azs 100/2018-29, ze dne 23. 6. 2021, č. j. 8 Azs 50/2021-59, či ze dne 31. 8. 2018, č. j. 2 Azs 358/2017-46. V řešené věci však nejsou dány žádné indicie pro závěr, že stěžovatelé nemají zájem s žalovaným spolupracovat. Žalovaný to dovedl pouze z odmítnutí výpovědi v tureckém jazyce, přestože stěžovatelka a) jasně deklarovala, že je ochotná zodpovědět otázky žalovaného, ale v kurdsém jazyce.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl na základě skutečností, které nemají oporu ve správním spise; krajský soud zatížil své rozhodnutí vadou, pokud takové rozhodnutí žalovaného nezrušil. Ve správním spise byly obsaženy skutečnosti, které žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezohlednil a nezdůvodnil, proč tak neučinil.

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zrušil Nejvyšší správní soud i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaný bude řídit závazným právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. To znamená, že žalovaný musí opětovně posoudit žádost o mezinárodní ochranu stěžovatelů včetně všech skutečností, které mu byly stěžovatelkou a) sděleny. Jestliže po zhodnocení těchto informací obsažených ve správním spise dospěje k závěru, že není zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tak je povinen předvolat stěžovatele k doplňujícímu pohovoru a zajistit jim tlumočníka z kurdského jazyka. Pokud žalovaný není schopen tomuto požadavku z objektivních důvodů vyhovět, je povinen tuto skutečnost ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnit.

[24] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. v případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalovaného, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé měli ve věci úspěch, a proto jim vůči neúspěšnému žalovanému přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudních spisů vyplývá, že stěžovatelům byl krajským soudem ustanoven advokát Mgr. Michal Halva; vzhledem ke skutečnosti, že náklady na právní zastoupení byly hrazeny z účtu krajského soudu, stěžovatelům náklady řízení před krajským soudem nevznikly. Před Nejvyšším správním soudem zástupkyně stěžovatelů Mgr. Martina Šamlotová (na základě jimi udělené plné moci) učinila jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu)]; advokátce náleží odměna ve výši 3 100 Kč. Jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu); za jeden úkon právní služby náleží tedy mimosmluvní odměna ve výši 2 480 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu], celkem tedy 4 x 2 480 Kč; tato částka se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky činí celkem 10 220 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám advokátky do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. srpna 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu

